

PUŠČAVNIK: Si se ustavil kdaj ob jokajočih?

MLADENIČ: Čemu? Slabičev ne poznam!

PUŠČAVNIK: In si se igral z živalmi in se ustavljal v pojočih gozdovih?

MLADENIČ: Vojščak se ne igra in se ne pusti mamiti s petjem gozdov!

PUŠČAVNIK: Vojščak si?

MLADENIČ: Toda moje telesno kraljestvo omejujejo štiri stene ozke sobice. Mojega duha oči pa gledajo v brezmejnost kot tvoje.

PUŠČAVNIK: Jaz sem imel starše, ki sem jih ljubil. Igral sem se s cvetlicami in živalmi. Imel sem ženo in otroke. Obhodil sem mnogo sveta. Opravljal sem različna dela. Že starec sem postal, ko sem vstopil v gozd.

MLADENIČ: To je vsa tvoja modrost? Ti nisi štel stopnic?

PUŠČAVNIK: Štel? Stopnic? Jaz sem jokal z žalostnimi in se veselil z veselimi, dal sem kruha družini in vsem, ki so potrkali na moja vrata. Delal sem. Šele zdaj na večer premišlujem in sem za vse hvaležen Gospodu.

MLADENIČ: Delal si? E...

PUŠČAVNIK: Fantek.

MLADENIČ: Ka-aj!

PUŠČAVNIK: Fantek, smiliš se mi. Poslušaj starega moža svet: vrni se domov in bodi ubogljiv. Delaj! To je vsa moja modrost.

* * *

Mladenič se je nasmehnil in odšel. Ko je bil sam, se je zamislil in zajokal na ves glas — goreča lava mu je grizla dušo. Ali vseeno se še ni vrnil domov.

No, imel je šele osemnajst let...

MOLITEV.

Alfonz Gspan.

Moj Bog —

ponižen človek, omadeževan in šibek si upam poklicati tvoje
svefo, veliko ime.

Moj Bog, ki si v teh lepah rožah, v veliki, pisani vazi na
moji mizi, ali se ne bi ponižal in prišel vame in mi dal
svofj mir. —

Moj veliki Bog.